

L'Automòbil Club d'Egipte

Fe Fernández / Llibres de L'espolsada

«Si llegeixes literatura, mai seràs un fanàtic» afirma Alaa Al Aswani en aquesta entrevista feta per Ernest Alós a l'autor egipci. No podria estar-hi més d'acord. D'una banda, perquè llegir novel·la et permet posar-te a la pell de tanta gent i viure tantes vides que de cop m'he trobat al Caire dels anys quaranta. De l'altra, novel·les com aquesta et permeten entendre situacions i circumstàncies, parlo de la primavera àrab, parlo del paper dels europeus en la descolonització, dels comportaments dictatorials i de les relacions de vassallatge (les estudiàvem a l'escola quan fèiem l'edat mitjana, transformades i disfressades però continuen vigents)... tot plegat novel·lat en una història que arrenca amb la família d'Abdelassís Hamam, descendent d'una família adinerada de l'Alt Egipte que s'arruïna i es veu obligada a deixar-ho tot per anar a guanyar-se les garrofes al Caire.

Som a l'època dels primers automòbils que només tenen els anglesos, el rei i els nobles. Amb l'afany de trobar-se i intercanviar opinions, disbauxa i vanitat neix l'Automòbil Club d'Egipte, on el nostre protagonista entrarà a treballar com a servent

«—Mentre els egipcis segueixin fent servir una llengua tan nefasta i estèril no avançaran mai.

—L'àrab clàssic no és ni estèril ni nefast. És una llengua viva i molt rica —vaig respondre de seguida—. I, en qualsevol cas, no és pas la llengua la que manté endarrerit el país, sinó l'ocupació.»

Abdelassís Hamam té com a objectiu l'educació dels seus fills i en especial la de seva filla, per això hi deixa la pell servint a una colla d'ineptes adinerats que exploten tothom que no parli anglès i no sigui blanc.

Així en una estructura coral, l'acció es desenvolupa en dos fronts, un a dins el club i a l'altre a l'exterior de la mà dels membres de la família Hamam que ens porten a la universitat, a la vida nocturna del Caire, a les llars egípcies i a la cuina dels moviments revolucionaris que volen enderrocar la monarquia.

Amb un llenguatge planer i àgil com aquell qui no vol et trobes passant pàgines, 572, amb fruïció i espiant les vides petites dels Hamam, de les vídues dels colonitzadors i de tota una societat que batega. Les novel·les d'Aswani són les de la gent, del trànsit, del bullici del carrer i el mercat. Un retrat que ni el millor pintor podria captar amb tanta intensitat.

Diu Alaa Al Aswani que cal lluitar per la llibertat però que sovint el pa i la gana passen per davant... i ja sé que estem a Egipte en els anys quaranta però mentre llegia no podia sinó sentir l'eco del que s'està coent a casa nostra.